

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XXIII. Danielis admiranda visio de quatuor diversis bestiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

dem quippe mensurâ (quod milles ingerendum) quâ mensi fuerimus, remerietur nobis eadem. Sed non tantum neminem ledamus, sed nec vindicemus læsi. Quod Deus læpius severè præcipiens. Non quaras ultionem, inquit, nec memor eris injuriæ civium tuorum. Mea est ultio, & ego retribuam eis in tempore. Mibi vindicta, ego reddam. Aut igitur neminem læde, nec læsus vindica, aut à Deo certissimam Talionis pœnam Expecta.

CAPUT XXIII.

Danielis admiranda visio de quatuor diversis bestiis.

SACRA Danielis historia sex primis capitibus res gestas quatuor regum, Nabuchodonosoris, Balchalaris, Darii, Cyii recenset. Capite insequenti septimo ab historici fit transitus ad visiones. Vidit Daniel anno Balchalaris regis primo, Hebrææ plebis captivæ quinquagesimo quarto: Daniel, inquam, vidit quatuor diversas belluas à mari emerfas. Prima divino spectatori objecta fuit Leæna, & quidem alata. Ursus altera. Tertia Pardus, sed alis pariter, perinde ut læna, instructus. Quarta horribilis & ignota feras; dentibus ferreis, cornuta. Per quatuor has bestias à se visas Daniel diversas quatuor Monarchias orbis adumbrat, quod jam explicabimus.

§. I.

Videbam, inquit Daniel, in visione nocte, & ecce quatuor venti cali pugnabant in mari magno. Num propheta quatuor Angelos, regnis quatuor Præfectos, an verò varias regnorum mutationes, tumultus, seditiones intelligat, ab eruditis disceptari potest. Nos scholis hæc talia permittimus enucleanda. Quatuor diversæ bestiæ, præcorum patrum consentiente explicatu, quatuor regna seu monarchias designant.

Prima quasi læna, & alas habebat aquilæ. Hæc Babylonis, regni Chaldaei, & Nabuchodonosoris est effigies. Mirabilis fanè bellua Nabuchodonosor, alatus leo. Et quamvis à Daniele hoc loco dicta Babylonicum regnum primario significatu spectent, ipsum tamen etiam Nabuchodonosorem demonstrat, qui Babylonis * amplificator & alter conditor. Hinc leoni alis aquilinis prædico comparatur. Nam uti principes animantium sunt Leo & Aquila, ita metallorum rex est aurum. At qui statua in somnio visæ caput aureum Nabuchodonosorem notabat. Quod clarissimè Daniel: Tu, inquit, rex regum es, Tu es ergo caput aureum. Hebræus vates Hieremias Nabuchodonosorem sub leonis schemate describens: Ascendit leo de cubili suo, ait, & prado gentium se levavit: egressus est de loco suo, ut ponat terram tuam in solitudinem: civitates tua vastabunt remanentes absque habitatore. Super hoc accingite vos cilicis, plangite & ululate. Sed & Aquila fuit Nabuchodonosor, qui magnâ celeritate, multisque victoriis imperium Babylonicum ampliavit. Quod vaticinatus Habacuc: Opus, inquit, factum est in diebus vestris, quod nemo credet, cum narrabitur. Quia ecce ego suscitabo Chaldaeos, gentem amaram & velocem, ambitum super latitudinem terræ, ut possideat tabernacula non sua. Horribilis & terribilis est: ex semetipsâ iudicium & onus eius egredietur. Leviore pardis equi ejus, & velociore lupis vesperturnis, & dissidentur equites ejus: equites namque ejus de longe venient, volabunt quasi aquila festinans ad comedendum. Omnes ad prædam venient, facies eorum ventus urens: & congregabit quasi arenam captivitatem. Et ipse de regibus triumphabit, & tyranni ridiculi ejus erunt: ipse super omnem munitionem ridebit, & comportabit aggerem, & capiet eam. Tunc mutabitur spiritus, & pertransibit, & corruet: hæc est fortitudo ejus Dei sui.

Nabuchodonosori postmodò leoni aded creverunt alæ

A aquilinæ, ut ei reges alii, quantumcunque potentes essent risui: Tyranni, ait Habacuc, ridiculi ejus erunt; ludibrio eos habebit, facietque illos moriones suos, vel scabella pedum, quod Sapor fecit Valeriano Cæsari, & Tamerlanes Bajazeti Turcarum Imperatori. Tunc elato tot victoriis Nabuchodonosori mutabitur spiritus ex humano quasi in divinum; volent enim in auræ statuâ, quam eriget, adorari ut Deus. Hanc ob causam ex humano spiritu mutabitur in ferum, ut sibi bos esse videatur. Unde ex hominum cœtu transibit ad convitum belluarum, & ex altissimo fortunæ fastigio, in abyssum miseriæ & infelicitatis corruet. Atque ob eandem Chaldaeorum superbiam ab ipsis Monarchia ad Persas & Medos transibit. Hæc scilicet ista est divina Nabuchodonosoris & Dei sui fortitudo. Glorietur nunc leo iste de suis & Beli sui viribus, quibus ad eò insollescibat. Idcirco, & Daniel primam hanc belluam considerans: Aspiciebam, inquit, donec evulsa sunt alæ ejus, & sublata est de terrâ, & super pedes quasi homo steris, & cor hominis datum est ei. Geminæ alæ Nabuchodonosori sunt præcissæ, duplex imperium Assyriacum & Babylonicum illi ademptum, ipse insuper rationis usû, & humano sensu privatus in silvas instar onagri correptus, dum serio respiceret, Deumque agnosceret. Ita hæc bestia in pedes erecta ut homo. Nec diu tamen hoc gradu perstitit. Nam Darius & Cyrus non solum pennas aliquot subduxerunt alis, sed alas totas evulserunt; siquidem Babylone occupatâ geminum imperium ad Persas & Medos transfulerunt. Hic Tullianum illud usurpemus. Qui mihi pennas incidierunt, nolunt easdem renasci. Nabuchodonosor alatus leo, volatus nimis altos meditatus, tam altè corrui, quàm ascendit, insuper & alas amisit. Descant homines non altè volare, sed modestè incedere, ne (beati Maximi verbis) ambulare non possimus, qui volare tentamus, & amittamus plantas qui altissimus pennas.

§. II.

Altera bestia Danieli visâ, Ursus. Et ecce, inquit, bestia alia similis urso in parte steris: & tres ordines erant in ore ejus, & in dentibus ejus, & sic dicebant ei: Surge, comede carnes plurimas. Persarum & Medorum monarchia hîc repræsentatur urso. Crudeles urfos esse sacræ docent pagina. Salomonis effatum est: Leo rugiens, & ursus esuriens, princeps impius super populum pauperem. Hieremias vates: Ursus insidians, inquit, factus est mihi, leo in absconditis. Persarum crudele ingenium a Theodoretus pluribus commonstrat. Idederes, Sapor, Baramenes reges Persici heu quales fuere in Christianos? lentis eos supplicii affecerunt, membratim mori jusserunt, pellem vivis abstraxerunt usitatâ crudelitate. b Cælius Rhodiginus suis illos coloribus expingens: Callidi sunt, inquit, superbi, crudeles, vivis hominibus cutes detrahunt per partes, sed & integras quandoque. Ministris inter epulas nec hîscere licet, nec ipuere. Ursi sunt Persæ sævitia.

Deinde ursi laborum & inediæ patientissimi Aristotele, Plinio, Aliano testibus, hiemem suctu priorum pedum agit ursus: idem facit ursa nimium pinguefecens. Persæ veteres quod Xenophò d affirmat, laboriosi, parsimonii & abstinentiæ præcipui pape solo cum sale ac cardamo victitarent. Thomas Aquinas è Trogo Pompeio testimonium recitans: Persæ, inquit, ad eò parci sunt in victu, ut pane sicco pane semper utantur, nisi gratiâ hospitem, vel festi causâ rationem mensæ mutant. Quæ Herodotus e confirmans: E coriis, inquit, reliquam vestem ferunt, qui non quibus volunt, cibis vescuntur, sed quos habent, utpote regionem asperam incolentes. Ad hæc potu non vini utantur, sed aquæ.

Tertiò, ursi sunt hebeti visu, molli ac debili capite. Tertia Plinius id asserens: Invalidissimum, ait, urso caput, quod leoni fortissimum. Hinc ursi caput vel minimi vulneris

Herodot. in Thalia.

impatiens, quod ei grave admodum aut letale. Hinc ursus saepe colapho infracto exanimatur. Quam in re illis Persae simillimi, quibus caput molliissimum, si eum detrahas, non difficulter friabile. Herodotus pugnam inter Aegyptios & Persas commemorat: Ibi ego, inquit, rem mirandam vidi, ab indigenis eductus. Ossa eorum, qui in acie ceciderunt, quasi jacerent fusa, ut ab initio distincta fuerant, seorsum erant Persarum, seorsum Aegyptiorum. Sed Persarum capita adeo fragilia sunt, ut si velis ferire vel solo calculo, perforare possis; Aegyptiorum autem firma, ut ea vix ictu lapidis elidas.

Quarta.

Quarto, Ursus mellis appetentissimus inter apum examina se immittit, aut certe ut apicularum aculeis, velut scalpellis, sanguis sibi miratur ad capite. Ita ille cucurbitula usum seu scarificationem suam ac phlebotomiam ad alvearia invenit. Sed & illud de hac bestia notum. Ursus quandoque adeo gravatur somno, ut nec verberibus facile possit excitari. Ei autem somnus alimentum loco, ut quo pinguecit, uti & glires. Hinc desidi ac otioso homini sua cognomina. Persae non prudentia, neque vigilia, sed numero & turba subinde hostes devicerunt. Ignavia hostium saepe ad victoriam stravivit iter.

Quinta. Aelian 1. 2. de Animalibus c. 19.

Quinto, informis est ursae fetus, rudis & alba caro sine pilis, sine oculis & cruribus, sed mater catulum format lambendo. Exiguum fuit Persici regni principium; Cyrus in silvas exportari, & feris objici iussus ab Astiage avo, sed contra voluntatem avi ad diadema & solium evedtus suos tractare arma docuit, imperii Persici princeps & auctor: qui in tantum Imperatorem evasit, sicut ursus ex informi & pene mortua carne in horribilem feram.

Sexta. Rhodigin. 1. 18. Antiquit. cap. 19.

Sexto, Provincia Persica, sterilis & confragosa, utrosque alit & plures, quam aliae terrae, & ferociores. Hinc Persidis symbolum Ursus.

§. III.

Dan. cap. 7. vers. 6. Pardo Macedonicum imperium designatur. Inter se comparatio: A maculis & vario colore.

Tertia bestia Danieli visa Pardus, de quo ipse: Post hac aspicebam, inquit, & ecce alia quasi pardus, & alas habebat, quasi avis, quatuor super se, & quatuor capita erant in bestia, & potestas data est ei. Graecum & praecipue Macedonicum imperium, quod Alexander rex victo Dario auxit & stabilivit, Pardo designatur.

Virg. lib. 2. Aeneid. init. mihi p. 139.

I. Pardus maculosus & varii coloris. Ingenium Graecum simulare, fallere, dissimulare doctum, quod in Ulyssae Homerus, in Sinone Virgilius expressit, quem specimen Graecorum esse voluit:

Hier. cap. 13. vers. 23. 2. In velocitate. Habac. c. 1. vers. 8.

Tales sunt Graeci omnes, quales in Sinone cernis describi. Mentionem Pardi maculosi faciens Hieremias: Si aut mutare potest Aethiops pellem suam, aut Pardus varietates suas. II. Pardus eximiae velocitatis est. Leviores Paridis equi ejus. Alexander Imperii Macedonici conditor usque adeo incitata fuit tam velocitate, quam felicitate, ut brevi tempore immensa confecerit spatia. Quod obstupescens Hieronymus: Nihil, inquit, Alexandri victoriae fuit velocius, qui ab Illyrico & Adriatico mari usque ad Indicum oceanum & Gangem fluvium, non tam preliis quam victoriis percurrit, & sex annis partem Europae, & omnem sibi Asiam subjugavit. De eodem hoc Alexandro rege historia Machabaea: Qui constituit praelia multa, inquit, & obtinuit omnium munitiones, & interfecit reges terrarum, & pertransiit usque ad fines terrae, & accepit spolia multitudinis gentium, & sicut terra in conspectu ejus. Ita Pardus iste inlat avis habuit alas celeritate victoriarum. III. Pardus, Aeliano ac Plinio teste, pergratum halat de se odorem, quo Dorcades, cervos, capras, aliasque animantes allectas ad se trahit, capit, discerpit. Neque hic Alexander Pardo seu Pantherae, vel Pardali dissimilis: Nam, quod Plu-

I. Machab. cap. 1. v. 2. & 3. In odore & fragrantia. Aelian 1. 5. de Animal. c. 40. Plin. 1. 11. Natur. hist. cap. 7.

tarchus & Rhodiginus asserunt, rex ille Macedo usque ad eod gratum odorem ex se spirabat, ut illius vestes aut aromatate infectae, aut unguentis viderentur delibatae. Plutarchi verba sunt: Dicitur corpus ejus suavissimum oluisse, ita ut tuniculae fragrantia repletur, aromatum odorem amulante. Quod ipsum etiam videtur caloris debere: siquidem terra siccissima & calidissima loca thus & cassiam proferunt & fragrantiam Theophrastus nasci tradit coctione quadam humorum, quando quod noxium erat, calore excoctum fuerit ac dissipatum.

Hac tertia porro bestia, uti Daniel vidit, quatuor habebat capita, quae quatuor representabant reges Alexandri Macedonis successores. Alexander morituro, cum vix defecere jam cepisset, annulum detractum digito Perdiccae tradidit, propiusque adire iussit amicis, inique quaerentibus, cui relinqueret regnum? respondit: Ei, qui esset optimus. Ceterum providere jam se ob id certamen magnos funebres ludos parari sibi. Nec vana augur fuit. Duodecim ambiciosi juvenes regnum invaserunt, sed mutuis sese bellis attritos consumplerunt. Hinc Graecum hoc imperium ad quatuor reges redactum. Seleucus, qui & Nicanor in Syria & Babylonia, Ptolemaeus in Aegypto, Philippus qui & Arideus in Macedonia, Antigonus in Asia imperavit. Ubi nunc, obsecro, sunt reges isti? Sed ad quartam bestiam.

§. IV.

Posthaec, ait Daniel, aspicebam in visione noctis, & ecce bestia quarta terribilis atque mirabilis, & fortis nimis, & dentes ferreos habebat magnos, comedens atque comminans, & reliqua pedibus conculeans. Romanum hic imperium oculis subjicitur, quod bestiae mirabili, ignota, terribili comparatur: nec enim unam eandemque sed varias gubernandi rationes tenuerunt Romani. Aliquamdiu reges, pluribus annis Consules, Imperatores, subinde Dictatores summae rei fuerunt: uti Monarchia, Aristocrazia, Democratia Romanis placuit pro temporum varietate. Haec bestia profecto genus & populos omnes devoravit, quod Daniel repetita dictione asserens: Post hoc volui, ait, diligenter desere de bestia quarta, quae perat dissimilis valde ab omnibus & terribilis nimis: dentes & ungues ejus ferres, comedebat & comminabat, & reliqua pedibus suis conculebat. Romanos rerum dominos, omniumque gentium domitores quis nescit? Istius domini origo triplex. 1. Amplitudo ditionis. 2. Potentia bellica. 3. Avaritii opulencia.

Primum Amplitudo ditionis. Romani tribus Mundi partibus latissime imperarunt. Imperii terminus ad Occidentem fuit extremas Hispaniae, Euphrates, Taurus, & Armenia ad orientem. Ad septentrionem Rhenus & Danubius. Ad Austrum Aethiopia. Dominabantur toti mediterraneo mari & omnibus in eo insulis; in Boreali oceano, ipsi Britanniae. Non dubitat affirmare Appianus, priores monarchias omnes Assyriorum, Persarum, Medorum, & Graecorum vix dimidiam imperii Romani partem possedisse. Quod Polybius ad historiae suae exordium confirmat. Justus Lipsius admiranda Magnitudinis Romanae quatuor libris complexus, de amplitudine ditionis affirmat pronuntians: Finis, inquit, imperii Romani, orbis & oceanus, ita ut quidquam orientem & occasum, exceptis locis inaccessis & inhabitatis. Eo Maionis illa spectant non colorata nimium & ficta:

His ego nec metas rerum, nec tempora pono, Imperium sine fine dedi. Alterum quo Romanum dominium excrevit, potentia bellica terram marique profus admiranda. Adriani Caesaris avo, Appiano teste, Romani diversis locis ducenta millia pedum, quadraginta millia equitum sub signis alebant, elephantos trecentos, curruum falcatorum tria millia. De potentia bellica affirmat Lipsius Summa,

Lipius l. 1. Summa, inquit, Legionum, Cohortium, Alarum ducenta quinquaginta millia. Legio autem quatuor millium accipitur. In urbe viginti sex millia, vel post Severum sexaginta millia. In classibus centum millia militum remiguntque. Ita in universum fiene ordinariorum supra quadringenta millia. Ita bellici sumptus fuere maximi, quia continui.

Tertium, Ararii opulencia. De hac testis locupletissimus, que dixi, Lipsius, fide optima: Egyptus sola, inquit, Romanis titulo tributi dedit annua talenta duodecim millia & quingenta. Gallia, ut credibile, quindecim aut viginti milliones. Quid jam reliquis orbis? Syria, Asia, Africa, Hispania, Græcia, Illyricum, Insulae simul omnes. Summa tributorum univèrsa supra centum quinquaginta milliones. Immentis vis auri solo tributi nomine congesta. Appianus attestatur Romanos ad struenda ædificia, & ad fovendam militiam in diversis ærariis habuisse septuaginta quinque millia talentorum Ægyptiorum. Unum ejuscemodi talentum Ægyptium octoginta libras auri, una verò auri libra coronatos centum continet, ergo unicum talentum Ægyptium octo millia coronatorum habet. Facillimum jam rationes colligere, è septuaginta quinque millibus talentorum confici sexcentos auri milliones.

Quã tandem viã, obsecro, ad has opes, ad tantam potentiam, ad istud fastigium pervenerunt? Julius Cæsar apud Dionem Cassium, Caro apud Salustium, Augustinus de Civitate Dei, Thomas Aquinas de Regimine Principum, rationem ac modum explicant, quo Romani ad illam imperii sublimitatem ascenderint. Sed optimis scriptoribus istis dabo meliorem. Spiritus divinus historię Machabæe auctor de Romanis hæc pronuntiat: Possederunt omnem locum consilio suo & patientiã: locaque quae longe erant valde ab eis, & reges, qui supervenerant eis ab extremis terrae, contriverunt, & percusserunt eos plagã magnã, ceteri autem dant eis tributum omnibus annis. Omnem locum, ait, possederunt consilio & patientiã.

Principio quidem consilio atque prudentiã, quibus plurimum valuerunt, tam domi, quã in castris & in acie, rem præclarissimè gesserunt. Præcipuum decus & stabilimentum Romani imperii erat tenacissimum vinculum militaris disciplinæ, è cuius sinu omnes triumphi manarunt. De quã verissimè Alexander Severus Imperator ad milites: Disciplina majorum, inquit, Republicam tenet, quæ si dilabatur, & nomen Romanum & imperium amittemus. At ea tamen hodie non dicam languet apud nos, sed obiit; neque mala, sed nulla est. Prædari, rapere, pejerare, pauperes spoliare, agros vastare, domos & villas, amicorum etiam, inflammare; omne genus petulantia ac libidinis exercere, hæc nostras militiæ illustrissima sunt facinora. Ambitiosa ducum æmulationes & insatiabilis avaritia omnem victoriam aut impediunt, ne obtineatur, aut obtentam corumpunt. O magni Principes & Reges! multo melior est vel afflicta pax, quã bella usque ad eò calamitosa. His bellis nulla salus. Omni ad eò eversa militari disciplina & vinci & vincere miserum est. Iterum inculco Iusti verbis: Si plenam, ô Reges, & Principes, legitimamque disciplinam vultis, inquirenda vobis disciplina militaris populi Romani, qui, ut Vegetius loquitur, ex parvissimis finibus, imperium suum pæne solis regionibus, & mundi ipsius sine distendit: idque post Deum hac unã duce.

Nec Consilio solum ac prudentiã, sed & Patientiã viam sibi ad illud fastigium munierunt. Nec enim vere uno, aut autumnò, nec uno alteròve anno tot victorias sibi orbem subegerunt. Nam in solã expugnandã Hispaniã ducentos triginta annos consumplerunt. Ita incredibili patientiã usi paullatim ulterius atque ulterius iterumque alteritis protulerunt pedem, dum locum omnem, dum totum orbem Consilio & Patientiã possiderent. Interim gravissimis subinde belli cladibus affecti

A sunt, quas tamen concoxerunt patientiã, & perreterunt. Quis nescit Romanorum clades ad Trebiam fluvium, ad Thrasimenum lacum, ad Cannas Apuliæ vicum, ubi Hannibal Paulo Æmylio & Terentio Varrone Consulibus victis Romanorum militum quadraginta millia, tantumque numerum equestris ordinis interfecit, ut tres annorum modios in signum victoriæ Carthaginem transfuderit. Hanc tantam calamitatem bellicam Roma fortiter digessit Patientiã, tam illustri, ut Terentio Varroni, qui temerario pugna ingressu Republicam confregit, & vires populi Romani exhaustis, redeunt obvis lenatus gratias egerit, quod de Republica non desperasset, & in urbem redire voluisset; simul etiam gravissimæ cladis auctori detum dictaturam: Non ergo vanus ad Machabæum principem Judam delatus rumor. Nam, audivit Iudas nomen Romandrum, quã sunt potentes viribus, & acquiescunt ad omnia que postulantur ab eis. Mansuetudo & Patientiã & possunt omnia & vincunt omnia. Quã verè pronuntiavit Sævator: Beati Matt. c. 5. mites, quoniam ipsi possidebunt terram. Mansuetudo & Patientiã solvunt omnia debita, in integrum restitunt lapsa omnia, tam corda expugnant quã regna, sibi que subjiciunt univèrsa. Ubi vel unum figit pedem Patientiã, illuc paullatim promovet & alterum. Ita linguam frenat, pacem gubernat, vim tartari conculcat, cæcites omnes oblectat, virtutes omnes adjuvat, cælum, quod anhelavit, occupat.

Patientiã, vincti, unica est victoriã, Regina rerum est omnium Patientiã.

C A P U T XXIV.

Daniel Deum judicem videt, & visum describit.

V Bi Daniel marinum quadruplex prodigium, quatuor diversas bestias, summorum totidem regnorum imagines spectavit, vultum extollens ad sidera, grandævum senem vidit, cujus tam capilli quã vestimenta nivem æmulabantur, cujus solum ignis, cui mentium beatarum innumerabiles exercitus ministrabant. Hæc visa ipse Daniel explicans: Aspicebam, inquit, donec throni positi sunt, & antiquus dierum sedit: vestimentum ejus candidum quã nix, & capilli capitis ejus quã lana munda; thronus ejus flammæ ignis, rotæ ejus ignis accensus. Fluvius igneus, rapidusque egrediebatur à facie ejus: millia millium ministrabant ei, & decies milies centena milia assidebant ei. Hic omnia Danieli visa exponere, prolixè nimium & grandis est operã. Nos igitur unum illum in flammæ folio residentem senem describimus. Magni profectò est robustam de Deo cogitationem admittere.

§. I.

P Rimum quod hoc loco considerandum, Antiquus dierum sedit. Rerum omnium auctor Deus, qui ante omnes dies omniãque fuit tempora, conditor temporum, ab omni æternitate, & ante æternitatem omnem exiit, quia ab eò est æternitas. Futuram non capimus æternitatem, multo minus præteritã. Deus igitur senex, & antiquus dierum rectissime appellatur; nec enim unquam divinæ senectutis annos numerabimus. Admirandus Jobus: Ecce Deus magnus, inquit, vincens scientiam nostram, numerus annorum ejus inestimabilis. De Deo cecinerunt, uti Job loquitur, viri eruditi, insignes philosophi, sublimes theologi, prophetæ divini, post hæc tamen omnia vincit scientiam nostram; nulla est nostra arithmetica, cum ad numerandos Dei annos calculum moveamus. Quod & psaltes confirmans: Tu autem, inquit, idem ipse es, & anni tui non deficient. Æternitas istius senis

Quatuor hic consideranda: 1. Antiquus dierum sedit. 2. Antiquus dierum sedit. 3. Antiquus dierum sedit. 4. Antiquus dierum sedit.

D d d 3

Tom. II.

Vertical marginal notes on the left side of the page, including references to Lipsius, Ararii, and other sources.

Vertical marginal notes on the right side of the page, including references to Valer. Max., Machab., and other sources.